

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' εσχάτην παιδικήν περιόδον σύγγραμμα, αληθεύει παρασχή εις την χάραν ήμων δημοσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως διδασκαλία ήριστη και χρησιμώτατη εις τοσδε παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικού δραχ. 5.— Έξωτερικού φρ. χρ. 7
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
και είνε προπληρωτέα δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Έν Ελλάδι λπ. 10.— Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: έν Αθήναις
Πλατεία Όμονοίας, άρ. 10 τής όδου Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.— 22

Έν Αθήναις, την 16 'Ιουλίου 1894

Έτος 18ον.—Αριθ. 22

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΑΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Παιδική ηλικία του Γιαννάκη.—Φυσική και ήθική εικών αυτού.— Τραυματική δσχηγίσι των πρώτων του κακοκαριωμάτων.— Η καταιγίς ένσπᾶ έντ' της ράχου του Γιαννάκη.— Η φυγή του.— Πρώται συνέπειαι της ασιτοπλου ταύτης λεπτοταίτας.

Ο Γιαννάκης άντηεν εις οικογένειαν έντίμων άστών. Είχεν αδελφός, δυστυχώς δι' αυτός, αλλά δεν είχεν αδελφούς, ευτυχώς δι' αυτούς.

Ο Γιαννάκης ήτο όκνηρός, λαιμαργος, αυθάδης, φιλερς, διεστραμμένος, δειλός, ύπουλος. Δέν θά έτελείωνα ποτέ έν ήθελα να δώσω πλήρη τον κατάλογον όλων των ελαττωμάτων, τα όποτα έχαρακτηρίζαν τον Γιαννάκη, την μνήμην του όποίου θά διαφυλάξη ή ιστορία

μεταξύ των διαβοήτων παιδιών. Όχι ότι κατά βάθος είχε κακήν καρδίαν, ούτε ότι, άφ' ου ήθελε κάμει το κακόν, δεν ήτο ικανός να αναγνωρίση ότι κακά έκαμε, προπάντων όταν τον έρράβδιζαν, διά να του εξηγήσουν καλλίτερα το πράγμα· άλλ' άν θά έδιορθώνετο ποτέ, θά έδιορθώνετο με τον καιρον και με τα παθήματα.

Θά ιδώμεν όποτα υπήρξαν αι δοκιμασίαι τας όποιαις υπέστη ο Γιαννάκης κατά το διάστημα των μακρών αυτού περι-

πλανήσεων. Αυτός είνε ο σκοπός της παρούσης ιστορίας, την όποιαν διηρέσαμεν εις κεφάλαια, διότι ούτω μας ήρεσεν.

Το έξωτερικόν του Γιαννάκη προέδιδε την άνωμαλίαν του χαρακτήρος του. Το σήμα αυτην την φοράν δεν εφεύδετο. Η μακρά κόμη του εύρίσκετο πάντοτε έν άταξία, κατασπαρμένη με κάρφη άχύρου· αι χείρες του έφόρουν χειρόκτια από άλλεπάλληλα στρώματα λάσπης, το αρχαιότερον των όποιων είχε δυσδιάκριτον πλέον ήλικίαν· το πρόσωπόν του καταμελανωμένον, τα μάτια του συνήθως γουρλωμένα· έκτάκτως σπάνιον πράγμα ήτο να σκουπίση την μύτην του. Ός προς τα ένδύματά του, μόλις ο ήρωας μάς τα έφορούσε την μίαν ήμέραν, και την άλλην άμέσως θά ήσαν λερωμένα, σχισμένα, κακοφορεμένα· ή γιακέτα του ήτο χήρα από κομβία· μόλις έκρατείτο το πανταλόνι του, έλλείπει αναρτήρων, των όποιων είχεν αφαιρέση το ελαστικόν, διά να έκσπενδονίξη λιθάρια και κουκούτλια· ήτο δε συνήθως λασπωμένος κατά τα γόνατα. Τέλος ή κάλτσας του ήσαν πάντοτε πεσμένες ως τας πτέρνας και ποτέ δεν έφορει τα ύποδήματά του παρά ως παντούφλες. Άλλ' ό,τι, υπέρ πάν άλλο, καθίστα τον Γιαννάκη παιδιον έντελώς άνυπόφορον, ήτο ή προς τους άλλους όλους πονηρά διαγωγή του. Ο Γιαννάκης έφαινετο ως να μην είχεν άλλην εύχαριστησιν, παρά πως να δυσαρεστή τους άλλους. Είς τας πρό αυτού έρευρεθείσας μεθόδους, προσέθετε και άλλας ιδιόκας του, αι όποτα απέδεικνον νούν πολύ έρευρετικόν διά το κακόν. Ούτως εις το σχολείον έκτύπα τους μικροτέρους, διά να του πληρόνουν φόρους μήλων, άχλαδιών, κερσιών και άκόμη τεμαχιών άρτου, όταν το μεριδιόν του δεν τω έφαινετο άρκετόν. Το όλιγώτερον ήτο—και αυτό έγινετο κατά κανόνα, — καθώς έτρελαινετο διά την κόραν, νάρπαξη την ιδιήν των και να τα κάμνη τα δυστυχισμένα, να τρώγουν μόνον ψίχαν!

Τά έξεδίαζε να του κάμνον τα θέματά του και τας μεταφράσεις, όταν ήτο πολύ άμαθής, αναλόγως της ήλικίας του.

Έκτός τούτων, έβαζε κόνιν από ξύλον εις την ταμβακοθήκην του καθηγητού· έδενεν ένα σκυλί εις το σχοιόν του κάδωνος· την νύκτα έδενε σπάγγους από μάς κλίνης εις άλλην, καθ' όλόν το μήκος του ύπνωτηρίου, διά να σκοντάπη ο παιδονόμος· και διά τα τόσα κατορθώματα έτιμωρούντο οι συμμαθηταί του, χωρίς να τον μέλη έκείνον διόλου· αυτό συνέβαινε πάντοτε· διότι ή υποκρισία του τον επρόφύλαττε εναντίον πάσης ύπονοίας.

Τού ήρεσεν άκόμη να φιθυρίξη άλλ' άντ' άλλων εις τους συμμαθητάς του, έρωτωμένους υπό του καθηγητού, να τους κάμνη να τα χάνουν με κανένα κρότον, με καμμίαν χειρονομίαν ή μορφασμόν την ώρα που άπεσθήδιζαν.

«Παιανέ μύγες και τας έβαζε να τραβούν μικρά χαρτίνα άμαξάκια» ή ζήνες, τας όποιας άφινε να πετούν μέσα εις την τάξιν, άφ' ου ταις έκολλούσε καμμίαν ούραν ή τέττιγας, τούς όποιους έπέζεε μεταξύ του αντίχειρος και του δείκτου και τους έκαμνε να τρίβουν έν τώ μέσω τής σιωπής.

«Ητο επίσης δεξίος εις τό να καταβρέχη και να ρυπαίνη τούς διαβάτας διά μικρού κλυστήρος, γεμάτου μελάνην, τόν όποτον διηθύμνε κατ' αυτών όπισω από την μεγάλην θύραν τής εισόδου, από την κλειδαρότρυπαν.

«Όσον άφορᾷ τά βιβλία, είμπορούσε κανείς να καταρτίση ολόκληρον βιβλιοθήκην από Στοχαστά ή Έγγειρίδια, από λεξικά και από άλλα κλασικά, τά όποια έκλεπτεν, έμουτζάλονεν, έξέσχίζε.

Τας δε ημέρας τής έξόδου, όταν έπεριπάτει εις την πόλιν, περί λύγων άρας, ό Γιαννάκης ήσθάνετο μεγάλην χαράν να περνᾷ τό κεφάλι του εις τά παραθύρα τών μαγαζείων να φωνάζη «Έ, τί ώρα είνε ;» και να τρέπεται εις φυγήν ή να κτυπᾷ δυνατά τας θύρας τών οικίδων, να λερώνη τά ρόπτρα, να σπάξη τά τζάμια, να ρυπαίνη τας έπιγραφάς, να κυνηγᾷ με πέτρας τά ακυλιά και τας γάτες τής γειτονεϊάς.

Τέλος διακοπᾶς, τας όποιας διηρχετο εις την πατρικήν οικίαν, δέν υπήρχε σατανικόν σχέδιον, τό όποτον δέν έσοφίζετο. Υπηρέται, φίλοι, συγγενείς, όλοι είχαν παράπονα έναντίον του.

«Έδερνε τά παιδιά» διά να τό κάμνη δε χωρίς κανένα κίνδυνον, έξέλεγε πάντοτε τά μικρότερα και τά αδυνατώτερα. «Έκλαιγε συχνά χωρίς αίτίαν, διά να χίγη άφορμη ή έπιπληχθούν οι ύπηρέται. Έτσιμπούσε τας αδελφάς του, τας χαριτωμένας μικράς, τας κατεμήνευε ψευδᾶς εις τούς γονεϊς του, έξέσχίζε τά φορέματά των, έσπαζε τας κούκλας των.

«Απελιτίσθαι γενική!»
«Άλλ' ό,τι προπάντων είμπορεί να σας δώση ακριθή ιδέαν περί τής κακίας τής νεαρᾶς αυτης ψυχᾶς, είνε . . . α, τρέμω να τό είπω . . . ό Γιαννάκης Σωπάρ είχαν από τώρα χρέη!

Μάλιστα!
«Έχρεώσεται δεκαπέντε λεπτά εις μίαν πωλήτριαν γλυκισμάτων, δέκα λεπτά εις τόν γειτονικόν μπακάλην, άνθρωπον πολύ εύπιστον, και πέντε λεπτά εις ένα πωλήτην σφαιρών ελαστικῶν, είδος τοκογλόφου, ό όπολος δέν ήσχύνετο κερδοσκοπών επί τής νεότητος και τής άπειρίας του Γιαννάκη. Και πάρος ήξέορι πόσα άλλ' άκόμη!

Και όλα αυτά, όλ' αυτά, εις ηλικίαν έννέα ετών και ήμισος!

Η διαγωγή λοιπόν του Γιαννάκη Σωπάρ έπροβάλλετο ως παράδειγμα

φοβερόν εις τά παιδιά τής γειτονεϊάς και έθεωρείτο γενικῶς μάστιξ, ό τρόμος του τόπου.

Και αυτοί οι ύπηρέται έλεγον μεταξύ των :

«Ό μικρός μας κύριος δέν είνε βέβαια από τά καλλίτερα παιδιά!» Η αυθάδεια αυτης του κατωτέρου προσωπικού, άποδεικνύει μέχρι ποίου βαθμού είχε φθάση ή γενική δυσαρρέσκεια.

Ό όρίων του Γιαννάκη ήτο λοιπόν σκεπασμένος από νέφη. Η καταγίς των μορφῶν, των νοουθεσιῶν, των τιμωριῶν, την όποιαν έσώρρευεν επί τής κεφαλῆς του, θα έξέσκαε επί τέλους.

Και έξέσκαε.

Μίαν ήμέραν τῶ όντι, —κατά θείαν οικονομίαν βέβαια, διότι ό Θεός ήθελε πλέον να ξεμασκαρευθῆ ό Γιαννάκης, —έτόλμησεν ούτος να έπικτεινη μέχρι του σεβαστου πατρός του την αξιοκαταφρόνητον αυτην μανίαν τών άστειων του έγέμισε λοιπόν με πριονίσματα ξύλου τό πατρικόν τουφεκιον, ούτως ώστε τό όπλον άπέτυγεν επανειλημμένως κατά του ώραιότερου λαγυφου, τόν όποτον δύναται τις να φαντασθῆ.

Την αυτην ήμέραν, —τό όποτον είνε ίσως άκόμη χειρότερον, —όλίγον έλειψε να κάμη να σκάση την μεγαλειότεραν από τας μικράς αδελφάς του και την μικρότεραν ναποθήκη τής πείνης.

«Παυλίνα» είπε προς την πρώτην «Έλα να ιδῆς τί ώραία που είνε 'ς αυτό τό έρμάρι' έλα να μπῆς μέσα.»

Και ή Παυλίνα, ή όποια ήτο κοράσιον καθ' υπερβολήν περιεργον, έτρεξε σκιρτώσα και έτοποθετήθη ταχέως εις τό βάθος του τερπνου έρμαριου . . .

«Αμέσως τότε ό Γιαννάκης ώθει την θύραν και ή Παυλίνα κλειδώνεται μέσα εις τό δρόνον εκείνο κιώτιον τό στενόν, τό άνευ φωτός και άερος!

Και όσον έροβείτο ή Παυλίνα, τόσον ό Γιαννάκης τη διηγείτο με την χονδρήν του την φωνήν ιστορίας φαντασμάτων και κλεπτῶν και όστερον από μακρά διαστήματα σιωπῆς, έκτόπα εξαίφνης τό έρμάριον μπᾶμ! μπᾶμ! ή εξέβαλεν άγρίας κραυγᾶς ικανάς να θρώσουν τας τρίγας τής κεφαλῆς και μεγάλο άνθρώπου.

Η Παυλίνα έκλαιεν, έλυξεν, έφώναζε :

«Αδελφέ μου! αδελφούλη μου! άνοιξέ μου, έσκασα, δέν μπορώ πειά.» Και ταυτα λέγουσα, διά φωνῆς επί μάλλον και μάλλον αδυνάτου, άθει και έκτόπα με χείρας και πόδας την θύραν άλλ' εις μάτην κανείς δέν την ήκουε με διάφορα ψεύδη ό Γιαννάκης είχε κατορθώση ναποπεμφθούν οι ύπηρέται, οι όποτοι κατεγίνοντο τώρα εις τό να έτοιμάσουν τά κιβώτιά των. Άλλως τε όλίγην έντύπωσιν τούς έκαμνον πλέον κρότοι και

φωναί εις οικίαν, έπου χάριν εις την Γιαννάκην, οι κρότοι και αι φωναί ήσαν τό πλέον συνηθισμένον πράγμα.

Ός προς τόν τελευταίον τούτον, εννοείτε ότι κάθε άλλο εΐχεν εις τόν νου του παρά ναποδώση την ελευθερίαν και ίσως την ζωήν εις την δυστυχῆ μικρήν κατεγίνετο δε σοβαρῶς εις τό να καταδροχθῆ τα γλυκίσματα τής Λαύρας, τής άλλης του μικρᾶς αδελφῆς.

Έν τούτοις, πρό μικρού επέστρεφεν εις την οικίαν ή κυρία Σωπάρ μετῶ του συζύγου της. Ηκουσαν τά κλάματα τής Λαύρας και τας φωνάς τής Παυλινας και έτρεξαν.

Άλλά τό κλειδί ; Που είνε τό κλειδί τό κλειδί του έρμαριου ;

Ό Γιαννάκης το είχε βγάλη και η έκρυφεν εις την τσέπην του, πράγμα ό όποτον δέν έτόλμη να όμολογήση.

Η Παυλίνα έπαυσε πλέον να φωνάζη. Ηναγκάσθησεν να σπάσουν την θύραν και να ελευθερωσουν από την ερειπήν τό άτυχῆς κοράσιον, λιπόθυμον, άπνου, σχεδόν νεκρόν από άσφυξίαν.

Τότε λοιπόν έξέσπασεν ή καταγίς, ή πρό τοςούτου χρόνου επαιτιλουμένη.

Ό κύριος Σωπάρ έδραξε με την μίαν χείρα τόν υιον του και με την άλλην την βέργαν του τυφεκιου του, λεγυρι και λεπτήν του καί να φύγη με όλην την ταχύτητα των ποδῶν του.

Όταν εύρέθη μόνος έξω, εκάθησεν επί σωρού πετρῶν, άπέναντι τής πατρικής οικίας, την όποιαν έτόλμησεν ό άθλιος, έν τη όργῆ του, ναπειλήσῃ διά του γρόνθου του!

Και όταν τό πρώτον ξύλον έτελείωσεν, έπειδή ό Γιαννάκης ήρνετο να προσέρη μίαν καν λέξιν μετανοίας, ό Σωπάρ ήθελε να ξαναρχίσῃ άλλ' Γιαννάκης κατόρθωσε να λυτρωθῆ έκ των χειρῶν του και να φύγη με όλην την ταχύτητα των ποδῶν του.

Όταν εύρέθη μόνος έξω, εκάθησεν επί σωρού πετρῶν, άπέναντι τής πατρικής οικίας, την όποιαν έτόλμησεν ό άθλιος, έν τη όργῆ του, ναπειλήσῃ διά του γρόνθου του!

Την στιγμήν εκείνην είδεν εξεργόμενον εκείθεν τόν πατέρα του νομισας ό ότι διεκρινεν εις τας χείρας του την λιγυράν μπαλέναν, αντί να τρέξῃ πρός αυτόν, να πείση εις τούς πόδας του και να ζητήση συγγνώμην, όπως θα έκαμνεν εις την θέσιν του άλλο παιδίον καλλίτερον, ό Γιαννάκης ανέλαβε ή τρέξιμόν του και δέν έσταμάτησε πλέον, παρά έν μέση έξοχῆ.

Ακριβῶς είπειν, από εδῶ αρχίζουν τά παθήματα του ήρωός μας. Άλλ' έπρεπε κατ' αρχάς να μάθωμεν τί πρώτά του άμαρτήματα, τά όποια τό έπροξένησαν όλα τα κακά διά των όποιων άφειλε να εξαγνίσῃ την αξιοκαίκριτον διαγωγήν του.

«Α μπᾶ!» έλεγε καθ' εαυτήν ό Γιαννάκης τρέχων διά των άγρῶν άέρι δέν ξαναγυρίζω πειά 'ς εκείνην εἰς

την μπαράγκα! (έννοούσε την πατρικήν οικίαν) μία μπαράγκα εκεί, που οἴτε να γελᾶσῃ δέν μπορείς, χωρίς άμέσως να σε γνήσουν, που δέν μπορείς να κινήσῃς ούτε τό μικρό σου δακτυλάκι και που είσαι υποχρεωμένος να εργάζεσαι όλη την ήμέρα! Α μπᾶ, εγώ θέλω να διασκεδάσω. Εγώ θέλω να είμαι ελεύθερος! Εγώ θέλω να γελῶ, όταν έχω άρεσιν! Εγώ δέν έχω ανάγκην από κανένα για να ζήσω! Εχω χρήματα εγώ! Εχω σαράντα λεπτά 'στην τσέπη μου εγώ! Δουλειά δέν μου χρειάζεται, παρά μόνον διασκέδασιν!»

Ταυτα ήσαν τά σχέδια, τά όποια είχε κατά νουν ό Γιαννάκης. Έπήδα, έτρεχεν, έτραγουδούσε, έσφύριζε, έμιμναιτο τόν ήχον του τροχου, διά να διασκεδάσῃ τας πρώτας πραγματικᾶς ένουχίσεις τής φυγῆς του διότι αντί τής τύφωσς, διά την όποιαν ήτο πολύ σκληρά άόρη ή καρδιά του, ή πείνα ήρχισε να τον βασανίζει σκληρῶς. Τά γλυκίσματα τής Λαύρας τά είχε φάγη πρό πολλου, ό δε δρόμος και ό καθαρός αήρ συνέτειναν εις τό να τα χωνεύσῃ γρηγορώτερα.

Και όταν έτελείωσεν ή χώνευσις αυτη, ό Γιαννάκης, ό όπολος, εις κάθε περίστασιν, ήτο πολύ εύπειθής εις τας αμειβούλας του στομάχου του, έσκέφη μωικά να επιστρέψῃ εις τό σπίτι, ως ό άσπτος υίός. Και ανέλαβε, μετά τινος διαταγῆς, την προς την πατρικήν οικίαν άγρουσαν. Κατόπιν έσταμάτησεν, όπισθοχώρησεν, επανήλθε, προσήλωσε τούς οφθαλμούς μακράν, έλπίξων νανακαλύψῃ που κανένα απεσταλμένον τής οικογενείας, εργόμενον να διαπραγματευθῆ μετ' αυτοῦ την ειρήνην. Άλλά μη βλέπων κανένα, ήρχισε να χύνῃ δάκρυα, όχι από τά γλυκία εκείνα τής μετανοίας, άλλ' από τά φλογερά εκείνα δάκρυα τά όποια άποσπᾷ τό πείσμα. Τέλος, εξετράχη αϊφινιδίως εις γέλωτα, εξέκρινεν τόν γέλωτα, τούς όποιους εκβάλλουν οι δαίμονες, άν πρέπη να πιστώσωμεν συγχρόνους τινάς συγγραφείς, ό όποτοι έλαβον την ευκαιρίαν να τους ακούσουν.

Πόσον άράγε ήτο τό αίτιον τής αϊφινιδίας ταυτης ήλαρότητος ; Η όψις κερασείας, τούς κλώνους τής όποιας έσειεν ό άνεμος γεμάτους από κεράσια κατακόκκινα.

«Όχι!» ανέκραξεν ό Γιαννάκης του όποιου ενεψύχου τό πείσμα ή θεά εκείνη. «Όχι, δέν έχω ανάγκην κανενός εγώ! Α μπᾶ! θα κάμω την απόφασιν και θα ήμω για πάντα εγώ! Θέλω να κάμω τον γυρον του κόσμου εγώ!»

Ούτως όμως, υπερειπήδα τόν φράκην, ό όπολος τον έχώριζεν από του δένδρου.

Τί έπρόκειτο να διαπραξῃ; άκόμη μαν πράξιν κακήν, έν εγκλημα, κλο-

πήν! Ημπορούσε ναγοράσῃ κεράσια, διότι ό οικίοςκος του ιδιοκτητού ήτο εκεί πλησίον, άλλά τῶ έφαινετο ότι τά κεράσια θα ήσαν πολύ καλλίτερα, άν τά εκλεπτεν. Ητο ή συνήθης του ήθικῆ αρχῆ όσον άφορᾷ τά άπωρικά.

Ανεργηχῆθη λοιπόν άνευ διαταγῆς. Άλλ' ή τιμωρία του νέου τούτου άμαρτήματος δέν έδράδυνε να επέλθῃ. Μόλις έδοκίμασε τόν άκηγορευμένον καρπόν και ό κλώνος, επί του όποίου εκάθητο, εις τό ύψηλότερον μέρος τής κερασείας, θραύεται καταγυδῶς ό Γιαννάκης εκατρακόλισεν από κλάδου εις κλά-

Τό εξωτερικόν του Γιαννάκη προέβλεπε την άνωμαλίαν του χαρακτήρος του. (Σελ. 189)

δον, μέχρι του χαμηλοτέρου, εις την άκραν του όποίου απέμεινε πρεμασμένος από την άκραν του φορέματός του, με τό κεφάλι κάτω και τά πόδια ψηλά, μωλωπισμένος, ξεσχισμένος και, εις έπίμετρον, πεινασμένος όπως πρώτα.

Κακή αρχῆ δια τόν γυρον του κόσμου!

[Έκείνη συνέχεται]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΚΡΥΝΟΥΣ ΓΒΙΤΟΝΑ

«Αν σας έπήγουν τούς άνεψιούς και τας άνεψιάς μου, θα έλέγετε ότι μεροληπτῶ από στοργήν. Διά να μή μου είπτε όμως τούτο, θα σας διηγηθῶ την εξῆς αληθῆ ιστορίαν, εις την όποιαν δέν θα προσθέσω τίποτε, άλλά θ' άφήσω εις σας να εξαγάγετε τό συμπέρασμα.

Πρωίαν τινά του παρελθόντος χειμῶ-

νος εκαθήμεθα εις την τράπεζαν ότε ή ύπηρέτρια εισελθούσα εξαφνα είπεν ότι ή γραία τής άπέναντι οικίας έπαθεν από συγχοπήν και εύρέθη με την κεφαλήν έντός τής έστίας.

Η Κική, φλύαρος ως πάντοτε, είπεν άμέσως: — Τί καλά που δέν είχε μέσα φωτιά!

Η σκέψις ήτο όρθῆ, άλλ' ή Κική βεβαίως ήγνώσε ότι, άν ή έλλειψις τής φωτιᾶς εις την έστίαν ήτο εύτύχημα διά την περίστασιν ταυτην, ή έλλειψις αυτη ήτο άπόδειξις τών φοβερῶν στερησεων.

Ότε ήκούσθη ή θλιβερά αυτη εἰδησις, γενικόν αίσθημα συμπαθείας κατέλαβεν όλον τό άκροατήριον. Τά άντικρυνά παιδιά άποτελοῦν μίαν από τας σπουδαιότερας φροντίδας τών άνεψιῶν μου.

Η μητηρ των άπέθανεν, ό πατήρ, έργατης, μόλις κερδίζει τά προς τό ζῆν, ή δε γραία μάμμη περιποιείται τά τρία παιδιά. Όλοι ενδιαφερόμεθα διά την πτωχήν άλλ' έντιμον αυτην οικογένειαν. Τά άχρηστα ένδύματα των άνεψιῶν μου μεταδίδονται εκεί, πολλήν δε χαράν αίσθάνονται τά άνεψιά μου αναγνωρίζοντα επί των σωματιῶν των παιδιῶν εκείνων μίαν παλαιαν ποδιάν, έν πανταλόνιον, είτε άλλο τι ένδυμα.

Έλυπήθημεν λοιπόν μεγάλως μαθόντες τόν αϊφινιδιον θάνατον τής γραίας και την παντελή έρήμωσιν, ήτις θα επήρχετο διά τούτου εις την πτωχικήν οικογένειαν. Ό μὲν πατήρ των παιδιῶν και αδελφός μου είπεν ότι θα στείλῃ άμέσως τόν ιατρόν ή μητηρ έδήλωσεν ότι θα υπάγῃ να ιδῇ τόν πτωχόν λάβετε δε υπ' όψιν ότι εις τοιαύτας επισκέψεις ή μητηρ των άνεψιῶν μου δέν πηγαινει με κενάς χείρας.

Μετ' όλίγον ήγέρθημεν εκ τής τραπέζης και έχωρισθημεν. Εγώ μετέβην εις τό δωμάτιόν μου διά να γράψω δύο τρεῖς επιστολάς. Μετ' όλίγον ήκουσα έλαφρόν κτύπον εις την θύραν μου, έπειτα ψιθυρισμούς άσπῆα μειδιῶσα την γραφίδα μου, περιμένουσα τούς επισκέπτας.

— Έμπρός! είπα με φιλοφρονητικόν τόνον.

«Άλλά οι ψιθυρισμοί εξηκολούθουν» έγίνετο συζήτησις, φαίνεται.

— Έμβα σύ πρώτος.
— Όχι, σύ.
— Όχι, ή Κική.

Και μετά τινάς στιγμάς πράγματι ή Κική κατακόκκινῃ επλησίασεν εις τό γραφεῖόν μου και μοι είπε χωρίς να λάβῃ την άναποσῆν της :

— Θεία Σοφία, ήλθαμεν να σε παρακαλέσωμεν να μας δώσης πολύ, πολύ χαρτί, από τό άσπρο εκείνο που έχεις.

— Και τί να τό κάμης, καλή μου ;
— Είνε μυστικόν.
Εγώ νομίζουσα ότι ήθελον να κατά-

σκευάσσει πετεινούς ή βάρκας έδωκα όκτώ έννεα φύλλα χάρτου εις την άνεψιά μου.

— Ευχαριστούμεν, θεία Σοφία, είπον όλοι δια μιάς, και κατέβησαν την κλίμακα τρέχοντες και εκβάλλοντες κραυγάζοντας χαράς.

Περί την έβδομην ώραν κατέβη εις τώ δωμάτιον των παιδιών, όπου εξέπλάγη δια την άκραν σιωπήν, ώς και δια την τάξιν ή οποία έπεκράτει, ήμέραν σχολής—σπάνιον πράγμα—έν τώ δωμάτιώ εκείνω. Τό ξύλινον άλογον τού ένός άνεψιού μου έμμενεν ακίνητον εις μίαν γωνίαν, ή δε πλαγγών της άνεψιάς μου εκάθητο παρακονομένη δια την εγκάταλειψιν.

Οί άνεψιοί και άνεψιά μου, τέσσαρες έν συνόλω, δέν ειζεύρω άν σας το είπα ήδη, σοβαροί ώς ακαδημαϊκοί, ήσαν περικυκλωμένοι από λευκά χαρτιά. Τό φώς του λάμπηρος έσηματίζε κύκλον επί της τραπέζης, έρριπτε δε και ακτίνα τινά επί εκάστου των τεσσάρων δροσερών εκείνων προσώπων.

Τήν στιγμήν εκείνην ό άνεψιός μου Κίμων εδάγκανε μέ άπελπισίαν τόν γραφιδοφόρον του. Η έμπνευσις δέν ήρχετο' άλλ' ή Κική άνεφώνησε.

— Έτελείωσε! και από την όρμην μέ την όποιαν έσυρε την χεϊρά της χονδρή σταγών μελάνης έπεσεν επί τού χάρτου.

— Όλοι εκοκλήνησαν καθώς με είδον.

Η Έλένη δέκωψε την σιωπήν.

— Θεία Σοφία, ήλθεσ εις την ώρα. Ίδρύομεν έφημερίδα.

Τό πράγμα μοι έφάνη παράδοξον.

— Και όλοι συντάσσεται είσθε; ήρώτησα.

— Ναι, άπεκρίθη ή Κική' όλοι εργαζόμεθα' είνε διά...

Αύτην βλέμμα της Έλένης εκωψε την φράσιν ήμιτελή εις τό στόμα της.

— Θεία Σοφία, είνε μυστικό αυτό δια τό όποϊον θα εκδώσωμεν την έφημερίδα μας; θα τό μάθης άργότερα.

— Και έχετε συνδρομητάς;

— Όχι άκόμη, είπεν ή Κική' αύριον θα δημοσιεύσωμεν τόν πρώτον αριθμόν, ό όποιος θα χρησιμεύση ώς δείγμα.

— Όλοι, όλοι θα θέλουν να την πάρουν! άνέκραξεν ό Κίμων όστις, όπωσ κατοπίν ένένησα, είχε λάβη ενεργότατον μέρος εις την σύνταξιν.

— Θεία Σοφία, μή κάμης εις κανένα λόγον, μάς τό ύπόσχεσαι; είπεν ίκετευτικώς ή Έλένη.

— Τότε θα χαλάση όλο τό σχέδιον, άνεφώνησεν ή Κική, ήτις έχουσα πρό όφθαλμών της την μαύρην κηλίδα ήτις δέν ένδει να ξηραθή, έδλεπε τά πάντα μαύρα.

— Ήσυχάσατε, παιδιά μου, δέν θα σας προδώσω.

— Τήν επαύριον ό πατήρ των άνεψιών μου, λαβών παρά τού ταχυδρόμου τάς έπιστολάς και τάς έφημερίδας, διεκρίνε μεταξύ άλλων και νέον τι φύλλον, τό όποϊον ειλκυσε την προσοχήν του. Η έπιγράφη ήτο γενική: «Πρός όλην την οικουμένην».

— Ο πατήρ έφύλαξε να καθήσωμεν εις την τράπεζαν δια να αναγνώση τό νέον αυτό έφημεριογραφικόν άριστούργημα:

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΚΡΥΝΟΥΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ Έφημερίς εκδοδόμενη... όταν οι συντάκται της έχουν καιρόν.

Συνδρομαί

Δια την οικογένειαν 5 λεπτά

Δια τους άλλους 10 λεπτά

Δια μιάς «γνωστοποίησεωσ προς τους αναγνώστας», ή Έλένη εξέθετε τόν ευεργετικόν σκοπόν τού έργου, προσπαθούσα δια συγκινήση τους μέλλοντας αναγνώστας, να εξεγείρη τόν οικτον των δια την τύχην των πτωχών παιδιών και εξεζήτηε την γενναϊοδώριαν όλων.

Δέν ήτο διόλου άσχημη, μά την αλήθειαν, ή γνωστοποίησις εκείνη.

Εις την πρώτην σελίδα ευρίσκατο τό άρθρον τού Κίμωνος, τό όποϊον θα μοι επιτρέψετε να σας παραθέσω αυτούσιον, διορθώνουσα μόνον την ορθογραφίαν του, έννοεΐται:

Εκδάτε ότι δέν επήνεσα τά άνεψιά μου διηγήθην άπλωσ τί έπραξαν.

Σοφία Δημοσ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

[469-399 π. Χ.]

Μετά χαράς αναγέλλει ή «Διαπλάσις» εις τους φίλους της, ότι κατά τόν τελευταϊόν διαρμισμόν των διδακτικών βιβλίων εδραβεύθησαν δια τριετίαν τά ύπό των πολιτικων συνεργατών αυτής κ. κ. Α. Π. Κουρτιδου και Π. Ι. Φέρμου συνταχθέντα και υποβληθέντα εις τόν διαγωνισμόν δύο βιβλία, ήτοι τό «Αναγνωσματάριον τού κ. Α. Π. Κουρτιδου και οι «Βίοι των ήρωικών άνδρών» υπό Π. Ι. Φέρμου και Α. Π. Κουρτιδου, εκ των όποϊων και σταχυολογώμεν σήμεραν τόν βίον τού Σωκράτους' προσεχώς ή θα δημοσιεύσωμεν άπόσπασμα και εκ τού «Αναγνωσματαρίου».

«Εγώ γράφω τό πολιτικόν άρθρον δέν ειζεύρω καλά καλά τί γράφουν τά πολιτικά άρθρα, άλλ' αυτό δέν πειράζει. Είς την έφημερίδα τού πατέρα τό άρθρον τό όποϊον ονομάζεται τοιοιουτρόπως όμιλεί περί ύπουργείων και κυβερνήσεωσ και έλευθερίας. Έλευθερία σημαίνει να κάμνη κανείς ό,τι είμπορεί. Ζήτω ή έλευθερία!

» Η Έλένη λέγει ότι τό άρθρον μου είνε πολύ σύντομον. Άλλά τί να γράφω άλλο; δέν έχω πλέον ιδέας. Έλαβα έν βιβλίον τό όποϊόν όμιλεί περί πολέμων. Είνε λαμπρόν πράγμα ν' όπονηθήσκη κανείς δια την Πατρίδα του. Θέλω να γίνω στρατιωτικός' θα καταταχθώ όμως εις τό ιππικόν, διότι τό πεζικόν κουράζεται να περιπατή, και εγώ όμοίως κουράζομαι τώρα τού μου ποιεΐ λιγάκι τό πόδι μου. Έτελείωσε τό άρθρον μου.»

«Ο φίλος μας ό Γιαννάκης, δέκα χρονών άγόρι, φοβείται να κοιμηθῆ μόνος του. Έχει κατανήση γελοϊός μέ την δειλίαν του. Όλοι τον περιπαίζουν. Εύτυχώς που δέν τό επήρην άκόμη μωριά και οι συμμαθηταί του να τον βάλουν εμπρός. Και τότε τί έντροπή!

— Έλήθη έπιστολή από την θείαν Μάρθαν.

— Ο εξάδελφός μας Κώστας ταξειδεύει.

— Ο Μπαμπές έχει κωλικόπονον.

Είνε περιττόν να σας είπω ότι αι συνδρομαί συνέρρευσαν καταπληκτικώς. Διωργανώθη και έν λαχελόν «υπερ των αντικρυωνών» τού όποϊου τά γραμμάτια εγενναν άνάρπαστα. Συνδρομαί δε και λαχελόν απέφεραν περί τάς τριάκοντα πέντε δραχμάς, τάς όποιάς την επαύριον ή επιτροπή έφερεν εις την προστατευομένην οικογένειαν, ύποσχεθείσα και άλλην βοήθειαν.

Εκδάτε ότι δέν επήνεσα τά άνεψιά μου διηγήθην άπλωσ τί έπραξαν.

Σοφία Δημοσ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

[469-399 π. Χ.]

Μετά χαράς αναγέλλει ή «Διαπλάσις» εις τους φίλους της, ότι κατά τόν τελευταϊόν διαρμισμόν των διδακτικών βιβλίων εδραβεύθησαν δια τριετίαν τά ύπό των πολιτικων συνεργατών αυτής κ. κ. Α. Π. Κουρτιδου και Π. Ι. Φέρμου συνταχθέντα και υποβληθέντα εις τόν διαγωνισμόν δύο βιβλία, ήτοι τό «Αναγνωσματάριον τού κ. Α. Π. Κουρτιδου και οι «Βίοι των ήρωικών άνδρών» υπό Π. Ι. Φέρμου και Α. Π. Κουρτιδου, εκ των όποϊων και σταχυολογώμεν σήμεραν τόν βίον τού Σωκράτους' προσεχώς ή θα δημοσιεύσωμεν άπόσπασμα και εκ τού «Αναγνωσματαρίου».

«Ο Σωκράτης εγεννήθη έν Αθήναις τή 469 π. Χ. Ο πατήρ αυτού Σωφρονισκος ήτο αγαλαματοποιός, ή δε μήτηρ Φαινάρητη μάτα. Και κατ' αρχάς μεν είργάζετο την τέχνην τού πατρός του, έπειτα δε επεδόθη εις την φιλοσοφίαν, και ανέδειχθη μέγιστος φιλόσοφος. Ο Σωκράτης κύριον σκοπόν τού βίου του είχε να διδάσκη τους ανθρώπους τή αλήθειαν και την άρετήν, και ούτω η

Η Κική ανέλαβε να γράψη τας Επισειεις και ίδου τί έγραψε.

— Η μάμμη των αντικρυωνών παιδιών είνε πολύ άσθενής.

— Η χερσέρικα εύρέθη νεκρά χθες εις τό κλωβίον της. Και έν τούτοις είχε τόσον άφθονον τροφήν!

— Η γάτα μας εγέννησε τέσσαρα γατάκια' τό έν είνε κάτασπρον.

— Σήμερον ελάβομεν τό νέον φύλλον της «Διαπλάσεωσ». Είνε ώρατον όπωσ πάντοτε' έχει και έν ίδικόν μου άινυμα δημοσιεύση.

— Ο φίλος μας ό Γιαννάκης, δέκα χρονών άγόρι, φοβείται να κοιμηθῆ μόνος του. Έχει κατανήση γελοϊός μέ την δειλίαν του. Όλοι τον περιπαίζουν. Εύτυχώς που δέν τό επήρην άκόμη μωριά και οι συμμαθηταί του να τον βάλουν εμπρός. Και τότε τί έντροπή!

— Έλήθη έπιστολή από την θείαν Μάρθαν.

— Ο εξάδελφός μας Κώστας ταξειδεύει.

— Ο Μπαμπές έχει κωλικόπονον.

Είνε περιττόν να σας είπω ότι αι συνδρομαί συνέρρευσαν καταπληκτικώς. Διωργανώθη και έν λαχελόν «υπερ των αντικρυωνών» τού όποϊου τά γραμμάτια εγενναν άνάρπαστα. Συνδρομαί δε και λαχελόν απέφεραν περί τάς τριάκοντα πέντε δραχμάς, τάς όποιάς την επαύριον ή επιτροπή έφερεν εις την προστατευομένην οικογένειαν, ύποσχεθείσα και άλλην βοήθειαν.

Εκδάτε ότι δέν επήνεσα τά άνεψιά μου διηγήθην άπλωσ τί έπραξαν.

Σοφία Δημοσ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

[469-399 π. Χ.]

Μετά χαράς αναγέλλει ή «Διαπλάσις» εις τους φίλους της, ότι κατά τόν τελευταϊόν διαρμισμόν των διδακτικών βιβλίων εδραβεύθησαν δια τριετίαν τά ύπό των πολιτικων συνεργατών αυτής κ. κ. Α. Π. Κουρτιδου και Π. Ι. Φέρμου συνταχθέντα και υποβληθέντα εις τόν διαγωνισμόν δύο βιβλία, ήτοι τό «Αναγνωσματάριον τού κ. Α. Π. Κουρτιδου και οι «Βίοι των ήρωικών άνδρών» υπό Π. Ι. Φέρμου και Α. Π. Κουρτιδου, εκ των όποϊων και σταχυολογώμεν σήμεραν τόν βίον τού Σωκράτους' προσεχώς ή θα δημοσιεύσωμεν άπόσπασμα και εκ τού «Αναγνωσματαρίου».

«Ο Σωκράτης εγεννήθη έν Αθήναις τή 469 π. Χ. Ο πατήρ αυτού Σωφρονισκος ήτο αγαλαματοποιός, ή δε μήτηρ Φαινάρητη μάτα. Και κατ' αρχάς μεν είργάζετο την τέχνην τού πατρός του, έπειτα δε επεδόθη εις την φιλοσοφίαν, και ανέδειχθη μέγιστος φιλόσοφος. Ο Σωκράτης κύριον σκοπόν τού βίου του είχε να διδάσκη τους ανθρώπους τή αλήθειαν και την άρετήν, και ούτω η

διωρώση τά ελαττώματα της κοινωνίας. Δέν εδίδασκε δε έν σχολείω, άλλά καθ' ιδίαν μετέβαινε εις τά γυμνάσια, εις την αγοράν και εις τους περιπάτους, δωρεάν διδάσκων τί έστιν ευσέβεια, τί δικαιοσύνη και έν γενεί τί ήθική και άρετή. Πλήθος πολύ περιεκύκλωνε τόν Σωκράτην και τον ήκουε μετά προσοχής. Τόσην δ' έντύπωσιν ένεποιεί ή διδασκαλία του, ώστε λέγεται ότι ό μαθητής αυτού 'Αντισθένης ανέβαινε καθ' έκαστην εκ Πειραιώς εις Αθήνας πεζός, δια νακούη τόν σοφόν διδάσκαλον. Εύκλειδης δε ό Μεγαρεύς, έν ό κατά τόν Πελοποννησιακόν πόλεμον απήγαγετο εις τους Μεγαρείς να έρχωνται εις Αθήνας επί ποινη θανάτου, αυτός, άψηγός τόν θάνατον, ήλθεν ένδεδυμένος γυναικεία, δια νακούση άπαξ τουλάχιστον τόν Σωκράτην. Ο Σωκράτης δέν εδίδασκε την άρετήν μόνον δια λόγων, άλλά και δι' έργων. Και έν πολέμω έφαινετο άτρόμητος προς πάντα κίνδυνον' μάλιστα δε έν τινι μάχη έσωσε τόν Ξενοφώντα, έν τέτάρω δέ τόν Αλκιβιάδην.

Ο Σωκράτης ήτο λιτός και όλιγαρχικός. Δώρα δέν έδέχετο. Εσυνήθισε δε να λέγη ότι «όσον όλιγώτερα πράγματα χρειάζεται τις, τόσον περισσότερον πλησιάζει εις τόν Θεόν, όστις ούδένος έχει ανάγκην».

Μεγάλη ήτο ή φήμη της σοφίας και της άρετής τού Σωκράτους' ταύτην δε επεδείκνυσε και τό μαντεϊόν των Δελφών, κηρύξας ότι «αν δρώ ν' άπάντων Σωκράτης σοφώτατος».

Επειδή δε μετά θάρρους κατέκρινε πάνταν κακίαν, εκίνησε την έχθραν πολλών. Τρεις δε, ό Άνυτος, ό Μελήτας και ό Λύκων κατήγγειλαν αυτόν ότι δια της διδασκαλίας του διαφθείρει τους νέους, και εισάγει νέους Θεούς.

Ωρίσθη ή ήμερα της δίχης και ό Σωκράτης ένεφανίσθη ένώπιον των δικαστών ναπολογηθῆ. Δέν ήθέλησε να εέρη την σύζυγον και τά τέκνα του εις τό δικαστήριον να συγκινήσωσι τους δικαστάς δια παρακλήσεωσ και θρήνων, όπωσ εσυνήθιζον τότε πολλοί. Ωμίλησε δε μετά τόλμης' άλλ' ή θαρραλέα και άξιοπροσέτης άπολογία του δέν κατέπεισε πάντας τους δικαστάς, και κατεδικάσθη εις θάνατον. Άλλ' ή εκτέλεσις όμως της καταδίκης ανέβληθη έως ότου επανέβη εκ της Δήλου ή ιερά ναύς Παράλος, ήτις συνέπεσε ναποκλεύση την προτεραίαν, φέρουσα θυσιάς εις τόν Απολλωνα' διότι ήτο νόμος μηδέμια θαλακή ποινη να εκτελήται πριν επανέβη ή ναύς.

Κατά τό διάστημα τούτο ό Σωκράτης έμμενεν έν τή φυλακή. Οί μαθηταί του έπεσκέπαζον αυτόν περιόλυποι' άλλ' ό Σωκράτης ούδέ την ελαχίστην μνησικαμίαν εξέφραξεν ούτε κατά των δικαστών

ούτε κατά των κατηγορών του. Ημέραν τινά ό Κρίτων παρώτρυνεν αυτόν να δραπατεύση. Άλλ' ό Σωκράτης απέκρουσε την πρότασιν, και δια λόγων, όστινες θα μείνωσι δια παντός άθάνατοι, εκήρυξεν ότι καθήκον ιερών παντός πολίτου είνε να πείθεται εις τους νόμους της Πατρίδος, διότι «μη τρώς τε και πατρώς και τών άλλων προσγόνων άπάντων τιμιώτερον Πατρις έστ' και σε μνόντερον και άγιώτερον».

Η Παράλος επανήλθεν εκ Δήλου. Λίαν πρωί ήλθον εις την φυλακήν οι μαθηταί και φίλοι τού Σωκράτους. Ο σοφός διδάσκαλος συνδιελέγετο μετ' αυτών περί θανασίας της ψυχής μετ' άκρας ηρεμίας. Έν τώ μεταξύ ήλθε και ή σύζυγός του Ξανθήππη μετ' αυτών τέκνων του. Η Ξανθήππη, έξεργάγη εις θρήνους, άλλ' ό Σωκράτης παρηγορήσας αυτήν και συμβουλεύσας τά τέκνα του, έπε ναπέλθωσι. Περί την δύσιν τού ήλιου ό ύπηρέτης της φυλακής εισελθών άνήγγειλεν εις τόν Σωκράτην ότι είνε ήδη καιρός να πή τό κώνειον λέγων δε τούτο διεκόπη υπό λυγμών. Ο Σωκράτης λαβών τό ποτήριον δια σταθεράς χειρός, εξεκένωσεν αυτό άταράχως. Οί μαθηταί δέν ήδυνήθησαν πλέον να κρατήσωσι τά δάκρυα. Ο Σωκράτης προσέτρεπεν αυτούς να μη θρηνώσιν ως γυναίκες. Μετ' όλιγον κατεκλήθη επί της κλίνης και εκάλυψε τό πρόσωπον' κατά μικρόν τα μέλη τού σώματος αυτού έψυχραίνοντο και μετ' όλιγον ό μέγας άνήρ εξέπνευσεν.

Επειδή τα φυτά δέν δύνανται να ζητώσι μόνα των ό,τι αναγκαίοι εις αυτά, πρέπει να τα περιποιώμεθα όταν τα έχωμεν εις τους κήπους, να δίδωμεν εις τό καθεν ό,τι αγαπά, διότι άλλως τί θ' απογίωσιν;

Αποθνήσκουσι και είνε έγκλημα σχεδόν να αφίνωμεν να μαραίνωνται από στήρησιν όλιγου νερού αυτά τά τόσον ωραία και τόσον χαριτωμένα πλάσματα τού Θεού.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΑΟΥ

Ο ΒΙΟΣ ΜΙΑΣ ΓΡΑΙΑΣ ΓΑΤΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΡΗΘΕΙΣ ΥΠΟ ΣΕΡΠΗΤΗΣ ΚΑΙ ΛΟΠΕΡΘΕΙΣ ΥΠ' ΑΥΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΝ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΝ

[Συνέχεια και τέλος' ίδε σελ. 165]

— Στακτερή μου, μοι έλεγεν όταν δέν της ήρχετο ύπνος, έλα κοντά μου, πολύ κοντά μου. Και στηρίζουσα την κεφαλήν της εις τό θερμόν δέρμα μου άπεκοιμάτο ήσυχά. Ποτέ, τό όρκίζομαι, ποτέ μου δέν ήμην τόσον εύτυχής! ούτε άκόμη εις την οίκίαν της δεσποινίδας Άνθης όπου έντοσούτω τίποτε δέν μου έλειπε. Είς τό σπιτάκι αυτό ήμην τούλάχιστον χρήσιμος κάπως, διότι έκαμα την άρωστην να περνά ή δυστυχής όλίγας στιγμάς εύχαρίστους, και είνε γλυκύ να αισθάνεται κανείς ότι είνε χρήσιμος εις κάτι.

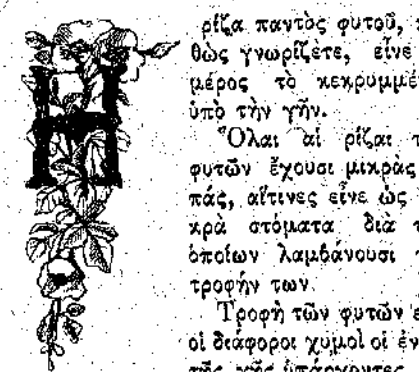
Μίαν νύκτα ή Χρυσούλα έφαινετο περισσότερο ταραγμένη τού συνήθους. Με έσφιγξε μέ τό τρέμον και κάτισχον χερσάκι της, και όταν ήθέλησα να τη αποδώσω τάς θυπέλας, την εύρηκα ψυχράν και άλόγιστον. Δέν υπήρχε πλέον!

Διατί να μείνω άκόμη εις αυτό τό σπίτι; Τό μόνον πλάσμα τό όποϊον μοι έδείκνυε συμπαθείαν είχε φύγη' έφυγα λοιπόν κ' εγώ.

Εξήλλα εις τόν μικρόν κήπον, έπειτα εις τόν δρόμον και επήδησα επάνω εις έν κάρρον, τό όποϊον διήρχετο αυτήν την στιγμήν και τού όποϊου ή οδηγός, μία πλύντρια χωρική, είχε αποκοιμηθῆ. Τό κάρρον ήτο φορτωμένο άσπρόρροχα

μικρά στόματα απομυζώσιν αυτούς και τους διαχώνουσιν εις τους κλάδους, εις τά φύλλα, εις τά άνθη και εις τους καρπούς των φυτών.

Έκαστον φυτόν εκλέγει ακριβώς ό,τι το αναγκαίοι. Τά μικρά στόματα των ριζών της μηλέας ήξέουσαι τί πρέπει να απομυζώσι δια να γίνωσι τά μήλα τά της λεπτοκαρυάς ό,τι χρειάζεται δια

εχώθηκα μέσα εις ένα μεγάλο καλάθι και παραδόθηκα εις τον ύπνον και εις τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ἐξύπνησα εἶχε φέξῃ. Εἶχομεν φθῶσιν εἰς μίαν μεγάλην πόλιν, γεμάτην λάσπην, γεμάτων θόρυβον και δμως ὠραίαν, καθὼς διςχυρίζοντο διὰ τὰ μὴ τα πολυλογῶ, εἶχομεν εἰσέλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Δέν μοι ἐδόθη καιρός νὰ ἐξακολουθῶσιν πολλὴ ἀκόμη τὰς σκέψεις μου, διότι τὸ κάρρον ἐσταμάτησε και χεῖρ στυβάρᾳ ἐτράθηξεν ἔξωθεν τὸ καλάθι ὅπου εὐρισκόμεν ἴσως νὰ ἦκουε φωνὰς καὶ ὕβρεις, τὰς ὁποίας δέν θέλω νὰ ἐπαναλάβω ἀπὸ σεβασμῶν πρὸς τὰ ὄτα που θὰ τὰς ἤκουον, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι ἐσήμαινον περίπου τὰ ἑξῆς: — Βρωμάγατα! ἀπὸ ποῦ ξετρώπιωσες; ὠραῖα τα ἐδιόρθωσες τὰ ρούχα τῆς καρβουνιάρισσας! θὰ μείνῃ πολλὴ εὐχαριστημένη αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἡ ὁποία μόνην τῆς εὐχαριστήσῃ ἔχει τὸ ἄσπρο μαντήλι που φορεῖ ἔς τὸ κεφάλι τῆς τὴν κυριακή! Καὶ μεταβαίνουσα ἀπὸ τοὺς λόγους εἰς τὰ ἔργα ἡ πλύντρια ἦτο ἐτόιμη νὰ μου καταφέρει εἰς τὸ κεφάλι τὰ δυνατότερα κτυπήματα τοῦ κόσμου, ὅταν ἡ καρβουνιάρισα, ἡ ὁποία μοι ἐφάνη καλὴ γυναῖκα, ἐπληρώσθη και ἐζήτησε γὰ μᾶθῃ τὴν αἰτίαν ὅλου αὐτοῦ τοῦ θορύβου.

— Μὴ φωνάζῃς δὲ και τόσο, κυρά Γιάννενα! εἶπε δέν ἐχάλασε ὁ κόσμος! Νά! δέν βλέπεῖς που τίποτε δέν ἐλέρωσε; εἶνε καθαρὸ και εὐμορφο γιατί' ποῦ το εὐρήνας;

— Δέν ξεύρω ποῖός μου ἐπαῖξε αὐτὸ τὸ παιγνίδι, νὰ μού το ρίξῃ ἔς τὸ κάρρο, ἀπεκρίθη ἡ κυρά Γιάννενα.

— Ἄν δέν σου χρειάζεται, ἀφσέ τὰ ἔμένα, εἶπε ἡ καρβουνιάρισα εἰξεύρω ἕνα σπίτι που θὰ εὐχαριστήθω πολλὸ νὰ τοὺς τὸ δώσω: ἐν τῷ μεταξὺ θὰ κοιμηθῇ με τὴν Λευκίτσα μου, ἕνα ὠραῖο γατάκι που μού το ἔφεραν χθές.

Ἀπὸ τὸ καλάθι λοιπὸν ἐπέρασα εἰς τὸ μαγαζὶ τῆς καλῆς αὐτῆς γυναίκας, ἡ ὁποία μού ἔδωσε νὰ φάγω και μ' ἐσύστησε εἰς τὴν Λευκίτσαν τῆς.

Κοῖμα ὁμως! αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη τίποτε ἄλλο δέν εἶχε λευκὸν εἰμὴ μόνον τὸ ὄνομά τῆς ἡ λέρα τῆς ἦτο ἀξιοῦπτηον πράγμα ὡς μεγαλειότερα ἠθέλησα νὰ τῇ δώσω μερικὰς συμβουλάς ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος τὰς ἤκουσε με ὑπεροφίαν, ἀλλὰ δέν τὰς ἠκολούθησε, διότι τὴν ἴδιαν νύκτα, ἀντὶ νὰ κοιμηθῇ, ὅπως ἐγώ, ἐπάνω εἰς μίαν κρεβάταν, ἐπῆγε ἡ βρώμικη και ἐκυλίσθη μέσα εἰς μίαν κάσσαν με σκόνην καρβουίνου, προφασίζομένη ὅτι ἐκεῖ εἶνε περισσότερη ἴεση. Ἄλλ' ἔμειλε νὰ πληρώσῃ ἀκριβῶς τὴν ρυπαρότητα τῆς!

Τὴν ἐπαύριον ἡ καρβουνιάρισα ἐτρόμαξε νὰ τὴν ἀναγνώρισῃ ἡ Λευκί-

τσα εἶχε μεταβληθῇ εἰς Ἀραπίαν. Διὰ νὰ τὴν καθάρῃ τῆς ἔκαμε λουτρὸν με σαπουνάδα. Ἀπὸ αὐτὴν δὲ τὴν σιγὴν ἐκρουολόγησε και μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε διότι ἡμᾶς τὰς γάτας δέν μας ὠφελεῖ τὸ λουτρὸν και μάλιστα ὅταν εἶνε με σαπουνάδα.

Μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας εἰσήχθη εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς θεῖας Πηνελόπης, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔκτοτε οὐδέποτε ἀπεχωρίσθη. Ὅταν ἦλθα, ἤμην ἀκόμη ἀμμήτης γάτα και ἐλαφρομυαλῆ, τὰ πολλὰ ὁμως βάσανα τὰ ὁποῖα εἶχα ὑποφέρει μού ἔβαλαν ὀλίγην γνῶσιν, και τὴν ὁποῖαν θὰ μεταδώσω τὰ ὀλίγα προτερήματα τὰ ὁποῖα ἔχω.

Ὅπως ἀμύλησεν ἡ γαῖα γάτα, και ὅταν ἐτελείωσε τὴν διήγησίν τῆς, ἐσκοπίσεν ἐπανειλημμένως, με τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ ποδός, τοὺς ὀφθαλμούς τῆς οἱ ὁποῖοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ δακρύων ἐκ τῶν τῶσων ἀναμνήσεων.

Μὴ ἔχουσα ἕτερον σὰς χαιρετίζω τείνουσα φιλικῶς τὸν πόδα. ΣΕΡΠΕΤΗ Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς ΝΙΚΟΣ ΑΒΡΙΟΡΑΝ

ΤΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΝ... ΚΥΝΑΡΙΟΝ (ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μικρὰ Λήδα ἦτο σκυλάκι εὐμορφον και ζωηρόν. Εἶχε καλὴν κυρίαν τὴν μικρὰν Ἀσπασίαν ἡ ὁποία τὸ ἠγάπα πολὺ πολὺ. Τὴν εὐτυχία νὰ ἔχῃ τις τὸσον καλὴν κυρίαν!

Ἡτὸ ἡμέρα ψυχρὰ και ἡ μικρὰ Ἀσπασία ἦτο εἰς τὸ παράθυρον και εἶχε πλησίον τῆς τὴν Λήδαν. Ἡ Λήδα ἔδλεπεν ἐξω εἰς τὴν ὁδὸν και εἶχε χαρὰν μεγάλην, διότι τὸ δωματίον ἦτο θερμότατον και ἐξω εἰς τὴν ὁδὸν πολὺ ψυχρὸς. Ἐκεῖ δὲ βλέπει ἡ Λήδα εἰς τὸ ἀέναντι πεζοδρόμιον ἄλλο σκυλάκι ἀσημένιον και κακόμοιρον τὸ ὁποῖον ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ ψυχρὸν και ἀπὸ τὴν πείναν. Πολλοὶ διαβάται διεβῆαιον πλησίον του, ἀλλὰ κανεὶς δέν ἐγύρισε νὰ το ἴδῃ.

Ἐν μόνον παιδίον, κακὸν και βάρβαρον παιδίον, χωρὶς ἀνατροφὴν και χωρὶς καρδίαν καθὼς ἐπέρασε πλησίον του, τὸ ἐλάττισε με τὸν πόδα του.

Τὸ κακόμοιρον τὸ σκυλάκι, ἀφ' οὗ ἔφαγε τὸ λακτίσμα δέν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ νὰ ἐξημερωθῇ: Ἐπῆδησε μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸ δῶμα εἰς τὴν αὐλὴν και ἐσπασε τὰ δύο τῆς πόδια. Κανεὶς δέν το εἶχε παρατηρήσῃ ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸν, και ὅλοι ἐνόμιζαν ὅτι ἀπὸ ἰδιοτροπίας δέν ἐσηκόνετο ἀπὸ τὸ κρεβάτακι τῆς νὰ ἐλθῇ εἰς τὸ μαγαζεῖον νὰ φάγῃ. Ἐπεινοῦσε ἐν τούτοις λυσσωδῶς τὴν ἐλευκῆθηκα και με ὅλην μου τὴν καρδίαν τῆς

ἔφερα μίαν φτερούγαν κόττας που μὴ εἶχαν δόση νὰ γλύψω. Ἡ συμπεριφορὰ μου αὐτὴ τὴν συνεκίνησε, ἐδέχθη τὴν προσφορὰν μου, μού ἔτεινε ἐν ἀπὸ τὰ γερὰ πόδια τῆς και ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐγίναμεν φίλοι.

Μετὰ τινὰς μῆνας ἐγεννήθησιν οὗ, ἀγαπητῆ μου Σερπετούλα. Ὁ Θεὸς εἰξεύρει με πόσην χαρὰν σε εἶδα, και πόσον εἶμαι εὐτυχῆς, διότι εὐρήκα μαθήτριαν τὴν ὁποῖαν θὰ μορῶσω κατὰ τὰς ἰδέας μου, ἡ ὁποία θὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα με ἐδίδαξαν τὰ περασμένα δυστυχήματα μόνου, και εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ μεταδώσω τὰ ὀλίγα προτερήματα τὰ ὁποῖα ἔχω.

Ὅπως ἀμύλησεν ἡ γαῖα γάτα, και ὅταν ἐτελείωσε τὴν διήγησίν τῆς, ἐσκοπίσεν ἐπανειλημμένως, με τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ ποδός, τοὺς ὀφθαλμούς τῆς οἱ ὁποῖοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ δακρύων ἐκ τῶν τῶσων ἀναμνήσεων.

Μὴ ἔχουσα ἕτερον σὰς χαιρετίζω τείνουσα φιλικῶς τὸν πόδα.

ΣΕΡΠΕΤΗ Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς ΝΙΚΟΣ ΑΒΡΙΟΡΑΝ

ΤΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΝ... ΚΥΝΑΡΙΟΝ (ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μικρὰ Λήδα ἦτο σκυλάκι εὐμορφον και ζωηρόν. Εἶχε καλὴν κυρίαν τὴν μικρὰν Ἀσπασίαν ἡ ὁποία τὸ ἠγάπα πολὺ πολὺ. Τὴν εὐτυχία νὰ ἔχῃ τις τὸσον καλὴν κυρίαν!

Ἡτὸ ἡμέρα ψυχρὰ και ἡ μικρὰ Ἀσπασία ἦτο εἰς τὸ παράθυρον και εἶχε πλησίον τῆς τὴν Λήδαν. Ἡ Λήδα ἔδλεπεν ἐξω εἰς τὴν ὁδὸν και εἶχε χαρὰν μεγάλην, διότι τὸ δωματίον ἦτο θερμότατον και ἐξω εἰς τὴν ὁδὸν πολὺ ψυχρὸς. Ἐκεῖ δὲ βλέπει ἡ Λήδα εἰς τὸ ἀέναντι πεζοδρόμιον ἄλλο σκυλάκι ἀσημένιον και κακόμοιρον τὸ ὁποῖον ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ ψυχρὸν και ἀπὸ τὴν πείναν. Πολλοὶ διαβάται διεβῆαιον πλησίον του, ἀλλὰ κανεὶς δέν ἐγύρισε νὰ το ἴδῃ.

Ἐν μόνον παιδίον, κακὸν και βάρβαρον παιδίον, χωρὶς ἀνατροφὴν και χωρὶς καρδίαν καθὼς ἐπέρασε πλησίον του, τὸ ἐλάττισε με τὸν πόδα του.

Τὸ κακόμοιρον τὸ σκυλάκι, ἀφ' οὗ ἔφαγε τὸ λακτίσμα δέν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ νὰ ἐξημερωθῇ: Ἐπῆδησε μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸ δῶμα εἰς τὴν αὐλὴν και ἐσπασε τὰ δύο τῆς πόδια. Κανεὶς δέν το εἶχε παρατηρήσῃ ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸν, και ὅλοι ἐνόμιζαν ὅτι ἀπὸ ἰδιοτροπίας δέν ἐσηκόνετο ἀπὸ τὸ κρεβάτακι τῆς νὰ ἐλθῇ εἰς τὸ μαγαζεῖον νὰ φάγῃ. Ἐπεινοῦσε ἐν τούτοις λυσσωδῶς τὴν ἐλευκῆθηκα και με ὅλην μου τὴν καρδίαν τῆς

Ἡ καλὴ Ἀσπασία ἐνόησε τί θελεῖν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρωτοῦσε τὴ Λήδα ἡ μεγάλη ἀδελφὴ τῆς: — Διὰ τί, Λήδα, τὰς χεῖρας ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει δόση; Κ' ἡ Λήδα με προσμύλαν που ἦταν ἄλλ' ἰδικῆ τῆς: — Γὰρ νὰ βάζουμε τὰ γάντια, ὁ βορῆς μὴ τὰς [παύση] Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Κίρης τῆς ἀεικόμενης Ἰθῆς.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς τεχνολογίας. Διδάσκαλος. — Τὸ μέρος τοῦ λόγου εἶνε ὁ βασιλεὺς; Μαθητῆς. — Ὅνομα ἐπίθετον. Διδάσκαλος. — Τὴ λέγεις, ἀπρόσεκτε! ποῦ εἶνε τὰ τρία γένη του; Μαθητῆς. — Ὁ βασιλεὺς, ἡ βασίλισσα, τὸ βασιλοπούλον.

Ὁ Διδάσκαλος ἀποτεινόμενος πρὸς δύο μαθητὰς ἀτακτοῦντας ἐν τῇ τάξει: — Ἐ λοιπὸν! εἰς τὸ μάθημα νὰ προσέχω ἡ σὰς νὰ βλέπω; Ὁ εἰς ἐκ τῶν ἀτακτοῦντων μαθητῶν: — Εἰς τὸ μάθημα προσέχετε, κύριε διδάσκαλε, ἐμεῖς δέν θέλομεν νὰ μάς βλέπετε. Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐρατοῦ τῆς Φύσεως.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 22 Ἀπριλοῦ 1904.

428. Αεζήγριφος. Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, ἀντὶ τὸ δευτέρον μου. Καὶ χώρα τῆς Ἀσίας εἶνε τὸ σύνολόν μου.

429. Στοιχειογράφος. Εἶμαι ὄρος, ὁμως, φίλα, ἂν με ἀποκεφαλίσῃς. Μεταξὺ τῶν τετραπύλων φρονέσει νὰ με ζήτησῃς.

430. Στοιχειογράφος. Κὰ νὰ γράψῃς, ἔν νὰ σβῆσῃς και ἀρῶσαι δ' ἀπορήσῃς: Τὰς Κυκλάδας παρατίθω και με τὰ πολλὰ κέτω.

431. Ἀναγραμματισμοί. Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου ὅπου εἶμαι ἂν μ' ἀσῆσῃς. Ἐκ τῶν ζῶων ἐν θά γίνω, ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

432. Λένωμα. Εἶνε γυνὴ δυσύλλατος, σκέψου και εὖρε ποῖα, ἔχουσα τρία γράμματα, φωνηέντα τὰ τρία.

433. Ἀσπῆρ. Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ὁριζοντίως νὰ γίνωσκατε τὸ ὄνομα περιφήμου ποιητοῦ, καθέτως τὸ ὄνομα διασημοῦ ιστοριογράφου και διαγώνιστος ὄνομα πτηνοῦ, και ὄνομα μῆος τῶν Νηρηϊδῶν.

434. Κλεισμακωτόν. Οἱ σταυροὶ νὰντικατασταθῶσιν διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκαται εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν πόλις τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν κατωτάτην νὰ βαθμίδα ὄνομα κύριον γυναικός, εἰς τὴν μεσσίαν ὄρος τῆς Ἰταλίας και εἰς τὴν ἀνωτάτην λίμνη τῆς Ἀσιατικῆς Ρωσσίας.

435. Πρόβλημα. Πατήρ τις ἐρωτηθεὶς ποῖαν ἡλικίαν ἔχουν τὰ τέσσαρα τέκνα του ἀπεκρίθη: — Τὸ ἄρρασμα τῆς ἡλικίας και τῶν τεσσάρων τέκνων μου εἶνε 47, ἔάν δὲ ἀπὸ τὴν ἡλικίαν τοῦ πρώτου ἀφαιρέσωμεν τὴν τοῦ τρίτου και προσθέσωμεν τὴν τοῦ τετάρτου, τὸ ἔξαγομενον θὰ ἴσῃται με τὴν ἡλικίαν τοῦ δευτέρου σὺν 5.

Ποῖα ἦτο ἡ ἡλικία ἐκάστου τῶν τέκνων του; Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ἐσκέτου.

436. Κρυπτογραφικόν. 1 2 3 4 5 16 7 1 7 6 2 4 = Βυζαντινὸς αὐτοκράτ. 2 6 2 4 = Ζῶον τετραπόδον. 3 1 2 4 = Μέλος οἰκογενείας. 4 1 5 2 4 = Δημητριακὸς καρπός. 5 1 5 7 6 = Κάτοικος τοῦ Ταρτάρου κατὰ τὴν μυθολογίαν. 6 1 6 1 2 6 = Μικρὸν παιδίον. 7 1 6 2 4 = Πόλις τῆς Τουρκίας.

437-439. Κακρυμμένα ὀνόματα νήσων. 1. Τὸ λέγειν ὡς δεῖ τοῦ φρονεῖν εὐ μέγιστον ση[μαίον]. 2. Οἱ κακοὶ πρὸς τοὺς καλοὺς δέν συμφωνοῦσιν. 3. Τὴν πρῶταν δόσος τὰ φρενὰ καλοῦσαι.

440-441. Μεταμορφώσεις. 1. Ἡ πόλις δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ χώρα. 2. Ὁ Πύρρος δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Μίνας.

442-443. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἑνὸς ἄλλου, πάντως τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσῃν ἄλλας τῶσας λέξεις: Βίβαν, μάγος, κῆς, νῆος.

446-449. Ἐπανόρθωσις λέξεων. Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων σχηματίσῃν τὰ ὀνόματα 4 κρατῶν τῆς Ἑυρώπης και τῆς Ἀσίας. 1, Αἰνωπία. 2, Ἀναμίγερ. 3, Ταυρία. 4, Ἑσπρία.

450. Φύρδην—μίσγδην. Μῆενος νεῖ ἡ λείρα χλῆς κίττιφους, ροφῆς Οὐπ' ἔντῃ ρῶα στῆ ναγάκης ἑνύσει νάταχει κι' [ύατος].

451. Ἀσπῆ ἀφροσπεχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα περιφήμου ῥήτορος, τὸ δὲ δευτέρα, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα περιφήμου ποιητοῦ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.

452. Ἑλλησιποσύνφωνον. Εἶ—ιχ—οα—ο—α—α—οα.

453. Φωνηέντοσπον. Πος—πρῆς—τ—τς—πρ—τς—εζ.

454. Γέφος. Μ ΡΟΪ Ν Ε ΤΕ Ν

455. ΛΥΣΕΙΣ. 318. Τρία ἴδια.—319. Πύρα, χίρα, Θύρα, Ἡρά.—320. Μόσχος, Μόσχα.—321. 69 ἐτών.—322. Κίμων, Ἀγχιόλαος, Σόλων, Θεμιστοκλῆς, Μιλτιάδης, Παισαύνης, Λδοσάνδρος, Ζήνων, Δημοσθένης.—323-324. 1, Μαῖα. 2, Κάμπη.—325-329. Δι' ἀνταλλαγῆς μετὰ τὸ γράμμα φ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: φέρεις, φίλος, ἕραλος, ἄλλα, τάφος.—330. ΜΗΑΒΝ ΑΓΑΝ (Μηδέν, ἡπερος, δαιμόν, ἐσπέρα, νύξ, ἄνω, γῆρας, ἀμελής, νέος).—331. Οἱ χωριστοὶ δέν εἶνε χωρὶς μ, ἀλλ' αἱ ἐνώσεις εἶνε χωρὶς μ.—332. ΚΙΜΩΛΟΣ (4, Κέρκυρα. 2, Σερῖρος. 3, Σάμος. 4, Κως. 5, Μύδος. 6, Μύκονος. 7, Κάσος).—333. ΑΡΚΑΔΙΑ, ΓΟΡΓΙΑΣ (1, Ἀσπύροχος. 2, Ραδισσοός. 3, Κισόρα. 4, Ἄγιος. 5, Ἀρῆς. 6, Ἰούλιος. 7, ἈΓκίστριον).

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εικόνες. — Δραχμαὶ 19

- Πρέπει νὰ διαβάζουσι τὰ παιδιὰ τὸ καλοκαίρι ;
- Βεβαίωτατα ! καὶ ποίαν ἐποχὴν δὲν πρέπει νὰ διαβάξῃ ὁ ἄνθρωπος ;
- Ἀλλὰ τί ἐννοεῖτε νὰ διαβάζουσι, τὰ μαθήματά των ;
- Ἄ, ὄχι ! δὲν εἶπαμε αὐτό· πρέπει νὰ κάμνουν διακοπὴν, καὶ μάλιστα οἱ ἐπιμελεῖς καὶ προβιβασμένοι.
- Ἀλλὰ τότε τί πρέπει νὰ διαβάζουσι ;
- Ὑπάρχειν καὶ ἄλλα βιβλία, ἐπίσης διδακτικὰ, ἐπίσης μορφωτικὰ, ἀλλὰ τὰ ὅποια ἔχουσι τὸ πλεονέκτημα νὰ εἴνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά.
- Καὶ ὑπάρχουσι εἰς τὴν γλῶσσάν μας τοιαῦτα βιβλία ;
- Πολλὰ ὄχι βέβαια· ἀλλὰ ἐγὼ γνωρίζω ἐν τῷ ὅποιον εἰμπορεῖ νὰ τα ἀναπληρώσῃ ὅλα.
- Καὶ ποῖον εἶνε αὐτό ;
- Ἐρωτᾶτε σὰν νὰ σ' ἐφέραμεν ἀπὸ τὴν Κίνα ! Λησμονεῖτε, ἀδελφέ, τὴν « Διαπλάσιν τῶν Παίδων » τὸ μοναδικὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας περιοδικὸν διὰ παιδιὰ ;
- ὦ, καλὰ λές !

— Βέβαια ! τὴν « Διαπλάσιν τῶν Παίδων ». Καὶ τί δὲν περιέχουσι οἱ τόμοι τῆς : εἰκόνας πλῆθος, μυθιστορήματα ἠθικώτατα καὶ τερπνότερα, διηγήματα ποικίλα, δραματῖα, κωμωδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα, μύθους, ἀλληγορίας, περιγραφάς, ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εὐληπτα καὶ μετὰ χάριν γραμμένα, βιογραφίαι μεγάλων ἀνδρῶν, παιδικὰ πνεύματα, παντοειδῆ αἰνίγματα, παιγνίδια καὶ ἄλλα χίλια δύο. Περίεργον μοῦ φαίνεται πῶς εἰς τὴν ἡμέραν δὲν τοὺς ἠγόρασες διὰ τὰ παιδιὰ σου.

— Ἐχεις δίκαιον, πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσω τοὺς τόμους τῆς « Διαπλάσεως » διὰ τὰ παιδιὰ μου καὶ διὰ τὰ ἀνεψάκια μου.

— Ὅτι πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσῃς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· σοῦ συνιστῶ μόνον νὰ μὴ ἀναβάλλῃς οὐδὲ στιγμὴν, ἀν θέλῃς νὰ τοὺς πάρῃς φθηνά. Ἴδου τί λέγει ἡ εἰσδοποίησις τοῦ ἐκδότου· διάβασέ τὴν καὶ σπεῦτε νὰ ἐπωφεληθῆς τῆς εὐκαιρίας :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν καὶ τερπνῶν βιβλίων μορφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » σηματοποιήσασα πλῆρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθηνῆν, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρέχόμενοι εἶνε οἱ ἐξῆς 19 τόμοι : 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 12^{ος}, 14^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος},

20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλοῦμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαίρουμένοι πέντε τόμοι εἰς σχεδὸν ἐξηνητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρεσθέντα ἀντίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου} καὶ 13^{ου} τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10^{ου} δρ. 4 καὶ τοῦ 2^{ου} δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν· ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ σπεύσωσιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων », κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων

εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς « Διαπλάσεως » ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύριος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας :

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6^ω τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7^ω καὶ 8^ω. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9^ω. — Ὁ Μικρὸς ἦρως, ἐν τῷ 10^ω. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθαμᾶ, ἐν τῷ 11^ω. — Ὁ Ἰωάννης Καστίρας, ἐν τῷ 12^ω, 13^ω καὶ 14^ω. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13^ω καὶ 14^ω. — Αἱ Διεταῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ω καὶ 16^ω. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17^ω καὶ 18^ω. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19^ω καὶ 20^ω. — Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20^ω. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21^ω. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22^ω. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ραβινισῶνος, ἐν τῷ 23^ω καὶ 24^ω.

Ἀναγνώσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφέρμενον εἶνε τυχερὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον δὲν προσθέτουσι διὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελφαὶ ἀπευθύνονται, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, εἰς ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »

Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δάφου

εἰς Ἀθήνας.